

LOznički ROCKovnik

PRAZAN DŽEP

I DRUGI POKUŠAJI

Slobodan Boban Pajić

DEVEDESETE

Kako su se bližile devedesete, svima nam je postajalo hladnije oko srca jer su se dečaćki dani ukotvljavali u luku mladosti, a pred nama je bilo nešto novo, neizvesno, primamljivo, ali i bodiljkavo, kao stablo ruže. Mlađe generacije su polako dolazile u fazu u kojoj smo mi bili proteklih pola decenije, maštali su o istim stvarima o kojima smo i mi sanjali, stvarali su novu muziku i nove bendove. Dok su se u Šapcu, Beogradu ili Novom Sadu rađali „Goblini“, „Dža ili bu“, „Direktori“, „Generacija bez budućnosti“ i drugi, Loznicom su harali „Psihijatri“, „Anastazija“, „Izgubljeni“ i drugi. Praveći jedan novinski tekst o uspešnim Lozničanima u prestonici, Zlatko Grušanović, danas direktor beogradske škole „Vuk Karadžić“, podsetio me na ta vremena i svirke koje su u tom trenutku stvarala kulna rok mesta u gradu. Podsetio me na vrcavog čoveka kojeg smo svi znali po nadimku Valjak.

On se predstavljao kao organizator rok dešavanja u gradu, organizovao nešto što bi trebalo da liči na gitarijadu, koncerte lokalnih grupa, ali i onih iz prestonice. Zlatko me podsetio da je taj Valjak 1992. godine, u vreme dok su neki od nas čuvali Jugoslaviju po Slavoniji i vukovarskim atarima, otvorio diskoteku „La bamba“ i da je tu svoj prvi nastup imala grupa „Anastazija“, u kojoj su pored Zlatka bili Čaga i Mića. U tom prostoru su nastupali i nešto stariji „Stacionar“ i „Zid plaća“, ali i grupa „Izgubljeni“, koja je u to vreme prašila istoimeni hit grupe „Let 3“. Što je vreme bilo luđe, i mesta na kojima se „dešavao“ rokenrol bila su sve čudnija. Tako je „Anastazija“ svirala u Voćnjaku, gde su ljudi očekivali harmonikaša i

narodnu muziku. Kada su se pojavili loznički rokeri, ćelavi i iscepani, svima je bilo jasno da se dešavaju „promene“.

– Sutradan su i oni, koji su očekivali narodnjake, došli pocepani i obrijanih glava! Krenulo je ludilo – seća se Zlatko.

U to vreme u Banji Koviljači su nastupali „Idioktonija“, „Scepan d smol“, „Visoki napon s gornjih ploča“ i tako dalje. Na lokalnoj televiziji Tutun je vodio rok emisiju pa su neki od pomenutih sastava uspeali da snime i prve video-spotove. Sa muzičarima se družio Zoran Bogičević Rakun koji je napravio neke od antologijskih fotografija iz tog vremena. Na prvoj lozničkoj gitarijadi, održanoj u pasažu Zanatskog centra „Sloga“, koji je u tom periodu bio pun kafića, pekara, mesara i trgovinskih radnji, pored lozničkih rokera gostovali su i popularni Dejan Cukić, Bora Čorba i Snežana Mišković Viktorija. Iako je bila u zenitu popularnosti, dozvolila je sebi da na nastup dođe potpuno „neupotrebljiva“. Publika joj je dobacivala dok se teturala na bini i brljavila po svojim pesmama, a ona, pijana ili drogirana, počela je raspravu preko mikrofona, držeći lekcije iz lepog ponašanja. Bila je izviždana, pa je kestenje iz vatre vadio Cukić, koji je za par sekundi potpuno promenio atmosferu i podigao ljude na noge. Iste večeri sam svirao sa grupom „Glorija“ (Vilček, Gavrić, Onimus), koja se predstavila sa par standarda i nekoliko svojih pesama, a onda nam se ukazala prilika da u obližnjoj diskoteci „Duga“ kod Cucka zasviramo sa legendom Borom Čorbom. Pamtim da je sa nama pevao „Smok on the water“ „Dip Parpla“, da smo se odlično snašli, ali da sam se ja osećao skućeno za bubnjevima koji su više ličili na igračku nego na pravi instrument. Posle nas, kao zvezde večeri zasvirali su momci iz beogradske grupe „Karizma“. Bili su odlični, toga se dobro sećam.

Pred ludilo inflatorne 1993. godine lozničkom scenom je prodefilovalo više rok bendova nego za proteklih deset godina. Bilo je tu i sastava za jedno veče, onih koji su se tokom sedeljke u parku dogovorili da te večeri zasviraju pred publikom u nekom od lokala, ali i onih koji su imali samo ime ali ne i muzičkog dara. Sa ludačkim imenima su bili Vladimir Mrkonjić Mrki, Tufe, Bana, Čaga, aktivirali su se i rokeri iz Lozničkog Polja, Lipničkog Šora, a neki su se dokopali i tonskih studija i zabeležili svoje prve demo-snimke. U studiju „Avalon“ Zlatkovi „Psihijatri“ su snimili pesmu „Popularan“, koja je za kratko vreme postala hit u našem kraju, a njihovim tragom krenuli su i mnogi drugi, manje ili više uspešno i istrajno. Iz „Psihijatara“, neki su kasnije otišli u „Rain experience“ (Gole), a neki na fakultet (Zlatko).

– Popularna „Rupa“ u Gradskoj kafani bila je ravna mnogim beogradskim rok klubovima. Kasnije je premeštena u Sportski centar „Lagator“, gde je opet bilo dosta publike i dosta bendova, a od starijih jedino se zadržao i bio aktivan „Zid plača“. No, sve se to ugasilo, naročito posle 2000. Muzika više nikom nije trebala. Srušen je Milošević i to je to. Sad shvatam kakav smo paradoks tada preživljavali, u usponu turbo folka cvetao je rok, pank, hard kor i hevi. Posle toga više ništa ne cveta – zaključuje Zlatko, pored koga su u „Psihijatrima“ svirali i bubnjar Goran Vasić i gitarista Goran Marković.

Od 1992. do 1994. godine, kada su oni svirali, bilo je više bendova u Loznici nego danas u nekoliko gradova. I tako je bilo u svakom gradu u Srbiji.

Muzička radionica „Podrum“

Bez obzira na to šta smo radili, gde smo se nalazili, tih devedesetih smo i dalje bili čvrsto vezani za muziku. Posle nekoliko tezgaroških svirki na svadbama, ispraćajima i drugim veseljima, Šele i ja više nismo zajedno sedali za instrumente na istoj sceni. On se posvetio varijanti „jedan čovek orkestar“, a ja sam leteo i popunjavao rupe u najrazličitijim formacijama koje su se zvale „orkestri“. Međutim, često smo pričali o muzici, o starim pesmama i nekim produkcijskim „osveženjima“. Mislim da na svetu ne postoji grupa koja je u toliko verzija imala jednu te istu pesmu. Mi smo ih menjali kad god bi Šele kupio novu klavijaturu. U to vreme on je svoj podrum pretvorio u malu muzičku radionicu, pa smo i tu provodili noći snimajući i petljajući oko starih pesama. U početku smo sve snimali na mom legendarnom dvokasetasu „SHARP“-u, a onda je Šele kupio četvorokanalni „Tascam“, isti onaj na kojem smo radili prve demo-snimke sa Selom. Smenjivali su se u tom podrumu muzičari, pevači, pa i oni koji su želeli to tek da postanu. Međutim, mi smo uvek nalazili vremena i za svoje pesme, pa smo ih kitili, menjali bubanj i ostalu pratnju, doradivali matrice i ponovo ispevali neke deonice... Tako je bilo i te 1999. godine, kada je krenulo bombardovanje Srbije.

Kada smo posle nekoliko sirena za uzbunu oguglali, rešili smo da uzmemo stvar u svoje ruke i otrgnemo život iz jarma koji je vodio u totalnu depresiju i beznađe. Između dva zvučna signala, jedan je bio „šizela“, a drugi „mirela“, sastajali smo se u Šelovoj „momačkoj sobi“, prepunoj zvučnika, dekova, mikseta, stalaka, notnih i mikrofonskih, improvizovanih studijskih pomagala, i snimali pesme. Svesni da će ludilo NATO agresije morati da prođe i da ćemo o toj ludoriji zvanoj „milosrdni anđeo“ jednog dana pričati sa izbledelim sećanjem, odlučili smo da neke detalje snimimo i video-kamerom. To je sve dokumentovano na snimku

koji prati snimak poslednje zajedničke pesme „Praznog džepa“ iz ratne devedesetdevete. U tih nekoliko strofa poslali smo poruku večnosti. Pjesma se zove „Srešćemo se...“, u nastavku je „kad sve prođe“, i u njoj su pretočena sva osećanja koja su nas obuzimala na poslednjem stepeniku naše mladosti. Imali smo mi tad već i svoje porodice, decu, ali smo se osećali kao klinci. U toj pesmi smo odrasli i shvatili da je prošlost bila lepa, a da ćemo o budućnosti tek pričati kada se ponovo sretnemo. Ne, nismo mi ni danas starci, mada smo u pesmi to priznali kroz stihove „mladi starci praznog džepa, od života prevareni“, ali smo dečaci sa puno ožiljaka. Jedino nam muziku niko nije mogao oduzeti. Ona nas je održala i ona nas i danas spaja. Ređe ili češće, tu je ona, a tu smo i mi.

Osveženje

Prateći brojne književne večeri radi izveštavanja za „Lozničke novosti“, često sam bio sumnjičav prema gostima autorima kada kažu da su neku knjigu pisali više od dve godine, ali sam još manje verovao onima koji kažu da su „osetili bujicu inspiracije“, seli i za par dana napisali roman ili zbirku pesama. Pa kako!? Pokušavajući da se iskobeljam iz sopstvenih redova u više navrata sam stavljao bokal kafe pored sebe, puštao instrumentale, rešivši da konačno dođem do poslednje tačke. I tako već treću godinu. Ne znam da li će mi neko verovati da između poslednjih redova koje sam zapisao i ovih današnjih stoji gotovo tromesečna razdaljina. Danas je 14. januar već 2016. godine a ja ni u daljini ne nazirem kraj svom prvenaćkom spisateljskom delu. Gotovo neverovatno, ali tako je. Naravno da nisam odustao, to nikako, ali ponovo me grickao onaj crv s početka priče – koga sve ovo zanima. Pa u ovom gradu ima toliko zanimljivijih ljudi od mene koji bi mogli da pričaju dan i noć, koji pamte kao slonovi, koji znaju datume kada su kupovali ploče i odlazili na koncerte. Ipak, kada bih digao ruke od svega, osećao bih se ugašeno. Čini mi se da dok ovo pišem, obnavljam vijuge, osvežavam sećanja, oživljavam požutele fotografije. Ono što me dodatno motivisalo to je nedavno gostovanje na novogodišnjem koncertu škole rok gitare u Vukovom domu kulture. Rado sam se odazvao pozivu gitariste Jovice Ivanovića, rukovodioca škole, kroz koju je za deset godina prošlo više od hiljadu polaznika. Pauzu od sedam godina nesviranja trebalo je da prekine gostovanje u dve pesme, za neke u publici kao malo iznenađenje, za one koji me poznaju kao dokaz da nas još ima, da kosti nisu zardale i da u grudima udara srce „malog dobošara“.